

św. Maria Magdalena - Według biblijnej relacji Maria pochodziła z Magdali - "wieży ryb" nad Jeziorem Galilejskim, ok. 4 km na północny zachód od Tyberiady. Jezus wyrzucił z niej siedem złych duchów (Mk 16, 9; Łk 8, 2). Odtąd włącza się ona do grona Jego słuchaczy i wraz z innymi niewiastami troszczy się o wędrujących z Nim ludzi.

Po raz drugi wspominają o niej Ewangelisci pisząc, że była ona obecna podczas ukrzyżowania i śmierci Jezusa (Mk 15, 40; Mt 27, 56; J 19, 25) oraz zdjęcia Go z krzyża i pogrzebu. Maria Magdalena była jedną z trzech niewiast, które udały się do grobu, aby namaścić ciało Ukrzyżowanego, ale grób znalazły pusty (J 20, 1). Kiedy Magdalena ujrzała kamień od grobu odwalony, przerażona, że Żydzi zbeczcili ciało ukochanego Zbawiciela, wyrzucając je z grobu w niewiadome miejsce, pobięła do Apostołów i powiadomiła ich o tym. Potem sama wróciła do grobu Pana Jezusa. Zmartwychwstały Jezus ukazał jej się jako ogrodnik (J 20, 15). Ona pierwsza powiedziała Apostołom, że Chrystus żyje (Mk 16, 10; J 20, 18). Dlatego też jest nazywana apostoła Apostolorum - apostołką Apostołów, a Kościół przez długie stulecia recytował w jej święto uroczyste wyznanie wiary. Wschód i Zachód, oddając hołd Magdalenie, obchodzą jej pamiątkę tego samego dnia - 22 lipca.

Nie wiemy, co św. Łukasz miał na myśli, kiedy napisał o Marii Magdalenie, że Pan Jezus wypędził z niej siedem złych duchów. Św. Grzegorz I Wielki utożsamiał Marię Magdalenę z jawnogrzesznicą, o której na innym miejscu pisze tenże Ewangelista (Łk 7, 36-50), jak też z Marią, siostrą Łazarza, o której pisze św. Jan, że podobnie jak jawnogrzesznica u św. Łukasza, obmyła nogi Pana Jezusa wonnymi olejkami (J 11, 2). Współcześni bibliści, idąc za pierwotną tradycją i za ojcami Kościoła na Wschodzie, uważają jednak, że imię Maria miały trzy niewiasty nie mające ze sobą bliższego związku. Dotąd tak w liturgicznych tekstach, jak też w ikonografii Marię Magdalenę zwykło się przedstawiać w roli łukaszowej jawnogrzesznicy, myjącej nogi Pana Jezusa. Najnowsza reforma kalendarza liturgicznego wyraźnie odróżnia Marię Magdalenę od Marii, siostry Łazarza, ustanawiając ku ich czci osobne dni wspomnienia. Marię Magdalenę nieraz utożsamiano także z Marią Egipcjanką, nierządnicą (V w.), która po nawróceniu miała żyć jako pustelnica nad Jordanem. Kult św. Marii Magdaleny jest powszechny w Kościele tak na Zachodzie, jak i na Wschodzie. Ma swoje sanktuaria, do których od wieków licznie podążają pielgrzymi. W Efezie pokazywano jej grób i bazylikę wystawioną nad nim ku jej czci. Kiedy zaś Turcy zawładnęli miastem, jej relikwie miały zostać przeniesione z Efezu do Konstantynopola za cesarza Leona Filozofa (886-912). Kiedy krzyżowcy opanowali Konstantynopol (1202-1261), mieli przenieść relikwie Marii Magdaleny do Francji, do Vezelay, gdzie do dnia dzisiejszego doznają czci. We Francji jest jeszcze jedno sanktuarium św. Marii Magdaleny, w La Saint Baume, gdzie według legendy miała mieszkać przez 30 lat w jaskini jako pustelnica i pokutnica, kiedy ją w dziurawej łódce na pełne morze wywieźli Żydzi.

Maria Magdalena jest patronką zakonów kobiecych; Prowansji, Sycylii, Neapolu; dzieci, które mają trudności z chodzeniem, fryzjerów, kobiet, osób kuszonych, ogrodników, studentów i więźniów.

W ikonografii św. Maria Magdalena przedstawiana jest według tradycji, która utożsamiała ją z innymi Mariami. Ukazywana w długiej szacie z nakrytą głową; w bogatym książęcym wschodnim stroju lub jako pokutnica, której ciało osłaniają długie włosy; w malarstwie barokowym ukazywana bez odzieży lub półnago. Jej atrybutami są: dyscyplina, instrumenty muzyczne, krucyfiks, księga - znak jej misyjnej działalności, naczynie z olejkiem, kadzielnica, gałązka palmowa, czaszka, włosiennica, zwierciadło.

(źródło: brewiarz.pl)